

TIZENKILENC*

két szólam, tokra és vonóra

száz év és öt nemzedék, kihaltak régen, legyen elég, a szó és a szóra sem érdemes között csak egyre nő a lék, csákyáit, lám, belevágja a sohasem léphetsz kétszer ugyanabba a lefolyóba, nem ereszt különb levet, csak amit lehet, és ami megengedett, mint a többször felhasított sertések hasából frissen előbújt történethamisítók segédkeze, úgy is, mint előbőrön a redő, a sok megélénkült troll most újrájacc, elevenít és reguláz, felírja jókora máj- és lép-darabokra, gyomorra, bőrre, fejre, hogy ne menjél lépre, és ne lépj arra a helyre, hol vascsizmában egy isten tapos, a múltak istene, de el ne hibázd, s ne kezd, hogy istenvele, mert nem mozdul egy istennek se', nem ám, inkább harap belőled még egyet, komám, meg nem született gyermekeddel lepacsiz, svejci sapkáját szemébe húzza, és úgy tesz, mint az apám, előttem megy egy szombat délután a vágóhíd felé, hatvankilenc van, épp elé érünk egy újabb szélrohamnak, a nádas felől katonák rohannak, *háború lesz*, írja domonkos, míg a vágóhíd köve merő fos, halott állatok

csigákoncsigákcsigcsi

rengve és remegve, ahol apám, az előbb mondott isten szól, ha más baj nincsen, mehetnek a kényszervágottak a hatósági helyre, ahol a nép elől rejtve a friss hús, elérhetetlen, ahogy a szocializmusban a van és a nincs mindig egy helyen van, egymást támogatva, fedve, egymáson átérve, nyúlva és elfeledve, lehet a semmi bokra és a valami lombja, átfűzve, bújtatva, kitekerve, egy tényleges szójáték halott nyelve, akár nevemben a néma h, és még az is elejtve, olyan helyeken bújva át, ahol a felhők sem férnek, topográfiája egy másik égnek, ahol a halottak szépen, sorban fekszenek, nyugsznak, és ellenállhatatlanul dalolnak egyazon kussnak, leplük se leng, szájuk sem mozog, minden csak szleng, és hallod a dallamot, hiszen a holtak kiváló hangszerek, fújja, vonja, dobolja őket minden gyerek, iskolák, könyvek, versszakok, tanári vörös diplomák egy fehér futószalagon, korszakok, szólamok, ideák, gatyába rázott skatulyák, úttörő meg cserkész meg élcsapat, a törvényt szolgálja minden maszta, csula és seggpapír, hiszen a száz év is csak kettő, és a kettő, az se sok, ha egy volna, az is elég, egy év, egy hónap, nap, perc, pillanat, mert ami elfolyt, az önmagába olvadt, ami eltelt, az meg itt maradt, mert a szemmel láthatót, azt észre sem veszem, mégannyi biztosan van készleten, bár re-

* natural number, prime number

ménynek mondott oldatokban is mosdatom, labirintusban végzi akkor is, mondhatom, hol csupa kijáratok minden útfelen, sehol egy fal, zár vagy csukott kapu, minden mindenre nyitva van, így az ok okkal gondol arra, hogy nem övé az okozat, és amit okozott, azt senki ne vegye zokon, nem a zokni volt előbb, hanem a lyuk a zoknikon, és emlékszem már, apám a kőre hamuzott, a kő eltörött, a hamu szállt, a vérrel sikált föld beszívta őt is rendesen, túllépett úgymond e mai csikkeken, felszállt, elment, itt hagyott, kapjátok be, tizenkilence, kalapot.

húzzatok!

béjé

